

BALLADA.

A nép Terólad álmodik és visszagondol Rád a jászol,
 A viskó csillagot kíván, egy csillagot kíván a csordapásztor !
 Az üldözöttek és az elnyomottak
 A bölcsőnél oly boldogan topogtak,
 Barmok leheltek csöpp kezedre, szalma volt a vánkosod,
 Egy csillagot csodáltak ott a mezítlábosok !
 Körötted oktalan szegények bólogattak,
 Azért oly gazdagok, s naponta boldogabbak.

Nem voltak ott bankárok, művelt mesterek se,
 Kettéhasadt a zsarnokok törvény-tekercse,
 A balga bölcseket Te bizony megalázod,
 Legbölcsőbbek a bámuló halászok !
 Tüzes Galambodat akkor kirepítetted
 A koldusoknak és a kicsinyeknek,
 A tudatlanok mindenütt csak Téged mondogattak,
 Azért oly bölcsek és naponta boldogabbak.

Terajtdad öt seb és koszorú volt a dísz,
 Bordád közül buggyant a vér és folyt a víz,
 Midőn keresztüldöftek és a homlokod megkoszorúzták,
 Veled maradt a boldog nyomorúság !
 Arcodba csaptak és a köntösöd letépték,
 Nem volt Terajtdad semmi sem, csak meztelen szegénység.
 És Nálad voltak mind, akiket fosztogattak,
 Azért oly győztesek, s naponta boldogabbak.

ITT KÖVETKEZIK A KÖLTŐ INTELME:

Jaj, európai költők, drága társak,
 A nemzetek itt egymásra vadásznak,
 És bűneink a kárhozatba ráznak,
 Most kell nekiünk a bánat és alázat !
 Az ember pattogó pokolnak adta húsát,
 És körbejár a háborús vágy,
 Kezükben bomba robban és agyukba puskatus vág,
 Barátaim, most kell a vértanúság !

Horváth Béla.